

[Poulsgaard]

mange penge, kan ministeren som sagt regne med fremskridtspartiets støtte.

Maisted (FD):

Som man ved, er jeg jo tilhænger af grundloven. I grundlovens § 82 står der: »kommunernes ret til under statens tilsyn selvstændigt at styre deres anliggender ordnes ved lov.« Det vil sige, at man kan altså ikke angribe regeringen for, at den griber ind.

Men vi, der deltager i de kommunale valg-møder, oplever jo unægtelig, at der tilbydes alt. Det er svømmehaller, gymnastikhaller og idrætshaller, og hvad ved jeg. Der er altså ingen grænser for, hvad kommunalpolitikere for at blive genvalgt eller nyvalgt tilbyder kommunens borgere. Der er selvfølgelig klart et misforhold mellem det, regeringen har prøvet på at fortælle kommunerne at de skal gøre, og den overbudspolitik, der føres på valgmøderne. Det er meget enkelt. Man siger selvfølgelig om de budgetter, man afleverer, at de overholder stort set det, regeringen har pålagt: ingen aktivitetsudvidelser. Men man har et lille trick, og det benytter man sig af i rigt mål, idet man har noget, der hedder tillægsbevillinger, og det vil sige, at hvis blot en tiendedel af den overbudspolitik, man fører under kommunevalget, skal indfries, skal det være i form af tillægsbevillinger, og så vil kommuneskatten for 1987 få en væsentlig stigning.

Det er en væsentlig grund til, at de frie demokrater selvfølgelig ikke kan stemme for den motiverede dagsorden, som er stillet af socialdemokratiet, for er der nogen, der ved, hvordan det foregår i kommuner og amter, er det netop socialdemokratiet. Det, man ikke kan komme igennem med over budgetterne og skatteudskrivningen, laver man på tillægsbevillinger og tager pengene af kassen. Det er soleklart, at man ikke kan have en likviditetsbeholdning på 18 mia kr. i kommuner og amter, som man bare kan bruge af efter forgodtbefindende, uden at der vil blive foretaget et indgreb.

Miseren i kommuner og amter er, at penge og ansvar ikke følges ad. Det skal forstås på den måde, at når folketingsflertallet gang på gang pålægger kommuner og borgere yderligere udgifter, skulle det selvfølgelig også have ansvar for at udskrive de nødvendige

skatter og have den nødvendige administration af det, det pålægger borgere og kommuner. Til gengæld ville kommunalbestyrelsen kunne få råderet over det, den ville udskrive, hvorefter den måtte stå til ansvar over for sine borgere. Men gennem bloktilskudsordninger og refusionsordninger blandes alle ting sådan sammen, at borgerne ikke med sikkerhed kan se, om det er kommunalpolitikkerne eller folketingsflertallet, der har ansvaret for en eksplosion af udgifterne.

Hvis man fulgte en sådan politik, er det lige så indlysende, at dette omsvøbsdepartement, vi kalder for amter, ville være ganske overflødig. En politik af den art ville være nem at gennemføre, fordi vi er et lille land med ca. 5 millioner indbyggere. Det er helt urimeligt, at vi har tre instanser til at administrere landets offentlige aktiviteter. Det væsentlige er, at man ikke forplumrer tingene.

Men så vil jeg også godt sige en anden ting. Vi har hørt meget om, at denne regering har stået for besparelser, men det dementeres kraftigt af de oplysninger, man kan få fra Danmarks Statistik. Kendsgerningen er, at der er blevet 15.000 flere offentligt ansatte end i 1982, da regeringen tiltrådte, og at de samlede offentlige bruttoudgifter i fast købekraft er vokset med godt 7 mia kr. fra 1982 til 1985. Det kan man se i Budgetredegrølsen fra 1985, s. 27 og 29.

Så den megen snak om offentlige besparelser under denne regering er ikke rigtig. Det er det, man virkelig kan bebrejde den borgerlige regering: at den ikke har påtaget sig det fulde ansvar for, at vi på den offentlige side ikke har fået gennemført de nødvendige besparelser, som vi jo allerede skulle have gennemført, dengang vi sidst fik udskrevet folketingsvalg. Hvad sagde regeringen, dengang man udskrev folketingsvalg? Den sagde, at man havde balance over for udlandet i 1986. Hvis man skulle have haft en jordisk chance for at opfylde disse mål, burde man have gennemført offentlige besparelser på en 2-4 mia kr., som ville have virket forstærkende. Nu har man udskudt det mål til 1988. I dag hører vi en række kloge mennesker, Hoffmeyer og industrifolk, der siger, at det bliver heller ikke nået i 1988. Man ved ikke, hvornår det overhovedet bliver. Det er det, de frie demokrater vil bebrejde regeringen, men bestemt ikke, at den vil lade omkring 17 mia kr. ligge i de offentlige